

Låtom oss hålla påska

Vårt påskalamm är ock slaktat för oss, nämligen Kristus. Alltså, Låtom oss hålla högtid. Dessa apostoliska ord läsas i 1 Kor. 5: 7. — Vi skola både av apostelns ord på detta ställe och av Guds förordnande om påskalammet i gamla testamentet få lära, huru vi böra hålla påska. Av dessa Herrens ord får var och en sin hälsosamma lära. Somliga ibland oss äro ännu lättsinnigt »goddagsfolk, för vilka synden är såsom en lätt fjäder»; somliga äro arbetande och betungade, tryckta och suckande trälrar under mäktiga syndabojor; somliga äro skrymtaktiga medföljare, som förvända vår Guds nåd till lösaktighet; somliga äro skrämnda, plågade och rädda hjärtan, som frukta, även där intet är att frukta o. s. v. Ut i alla dessa olika tillstånd kan likväl var och en få sitt av detta ämne.

Vårt påskalamm. Hör! Vi hava ock ett påskalamm — nämligen Kristus, Guds evige, enfödde Son, offrad för oss. Att påskalammet i gamla testamentet var en bild och avmålning till detta sanna Guds Lamm, som borttager världens synd, det säger oss skriften uttryckligt. Då Johannes förtäljer, huru krigsknekten sönderslog de två rövarnas ben, men gick förbi Kristus och icke sönderslog hans ben, tillägger han: »Ty detta skedde, på det att skriften skulle fullbordas: »*Intet ben skall sönderslös på honom*» (Joh. 19:36). Då nu dessa ord likväl äro skrivna om påskalammet, så se vi, att Guds ord om påskalammet egentligen handla om Kristus, att Gud uti påskalammet velat sammansätta en målning av Kristus, hans försoningsdöd och hans rätta anammande. Det är då en härlig sak att få betrakta den målningen. Den återfinnes uti 2 Mos. 12 kap.

Det är en stor själalust att i denna målning skåda och igenkänna Kristus och hans mest utmärkande drag. Om påskalammet står det t. ex. att det skulle tagas ur de andra fårens hop; så skulle ock Kristus vara en sann människa, såsom vi, och i anseende till sin mandom tagas ur vår hop. Påskalammet skulle avsondras från den övriga hjorden; Kristus var ock i Faderns råd utsedd och avskild till världens försoning; varom Petrus talar i 1 Petr. 1:20, när han kallar Kristus ett lamm, som var förut bestämt före världens grundläggning.

Påskalammet skulle vara ett årgammalt felfritt får; Kristus skulle offras i blomman av sin manliga ålder och vara den rene, obesmittade och fullkomlige, vilken icke visste av någon brist eller synd. Påskalammet skulle slaktas och stekas; Kristus blev blodigt slaktad och därjämte liksom stekt i Guds stränga rättfärdighets förtärande eld. Påskalammet blev, såsom judarna enhälligt berätta, på det sättet stekt, att ett träspett stacks igenom dess kropp, och så upphängdes det i form av ett kors mitt uti en stekugn, vilket ju på det märkligaste förebildade Kristi dödsätt, då han med genomborrade händer och fötter var fästad vid korsets trä. På påskalammet skulle intet ben sönderslös; och evangelisten har uttryckligt förklarat, att det budet fullbordades på Kristus (Joh. 19:36).

Påskalammets blod skulle strykas på dörrträden till Israels barns boningar, varigenom de voro skyddade för mordängeln, som slog allt förstfött i alla egyptiers hus; så skola ock våra hjärtans dörrträn »testänkas» (Ebr. 10:22), likasom bestrykas med Kristi blod, som frälsar oss från lagens förbannelse. Påskalammet skulle ätas; Kristus säger ock: »Mitt kött är sann mat; den som äter därav, skall icke dö» (Joh. 6). Huru detta trons ätande sker, skola vi sedan visa. Vi hava nu endast antytt, huru väl och träffande Kristus är avmålad uti påskalammet. Visst måste vi i den målningen igenkänna Kristus.

Dessutom är Kristus på så många ställen i nya testamentet uttryckligen kallad ett lamm. Johannes döparen säger: »Se Guds Lamm, som borttager världens synd.» Johannes evangelisten ser i himmelen »ett lamm, likasom slaktat» (Uppb. 5:6); och i samma Uppenbarelsebok blir Kristus på mer än tjugo ställen kallad ett lamm: »Lammet, som blev dödat» o.s.v.

Vi hava alltså ett påskalamm, Kristus, offrad för oss, ja, det enda rätta påskalammet, vartill alla gamla testamentets voro blott skuggbilder (Heb. 10:1). Vi veta det väl! Detta är summan av allt Guds evangelium; och vi hava i dessa passionsdagar mycket hört, läst och sjungit om Guds rena Lamm, på korset för oss slaktat. Men nu blir det den stora huvudfrågan: Vad gagn och nytta hava vi av vårt påskalamm? Hava vi verkligen någon nytta, någon reell tjänst av Kristus, eller skola vi blott fira hans

lidande och död såsom en årlig gård åt honom? Är det icke ömkligt, att de flesta människor, som årligen firat Kristi lidandes och döds högtid, ännu aldrig av Kristus haft någon verklig nytta, tjänst och glädje? En god dräng, som arbetar ärligt, eller en läkare, som botat en sjukdom hos oss, dessa hava gjort oss reella tjänster, men — icke Kristus! Brödet, som närar kroppen, vattnet, som släcker törsten, solen, som skänker oss ljus, värme och trevnad; dessa gåvor hava en verklig nytta med sig; men den stora, allra största gåvan, Kristus, Guds Lamm, har aldrig varit dem till så mycken nytta, tjänst och glädje, som dessa smågåvor! Är det icke förskräckligt? Skulle vi då icke en gång se till, om ock Kristus gör oss någon verklig tjänst och nytta, samt varest felet är, då vi aldrig haft någon nytta av honom? Vi fråga först: Vartill tjänar oss Kristus? Har han gjort oss någon verklig tjänst och nytta? Även till denna frågas besvarande tjänar oss den nu skådade förebilden förträffligt. Israels barn hade en stor, välsignad nytta av påskalammet.

Israels barn suckade under en hård, odräglig trældom; ifrån Egypten uppsteg till Herren ett beständigt rop av deras nöd och jämmer; och ingen enda kunde befria dem därifrån. Faraos och hans härar voro dem alltför mäktiga. Men denna träldoms nöd hade ännu icke kommit till sin rätta höjd, så länge icke Moses hade uppträtt; men när Moses började bjuda, att de skulle gå ut från träldomens land, och sade till deras behärskare: »Så säger Herren: Släpp mitt folk!» — då först blev träldomen och förtrycket rätt gruvligt. Först uppväcktes folket härigenom till känsla av sitt elände. De hade från sin födelse varit trälarna, de visste icke, vad frihet ville säga, visste därför icke att sakna den; men när Moses började att tala om frihet, om utgående från träldomshuset, då först kände de bitterheten av sitt träldomsliv. Men för det andra, så blev ock själva träldomen nu gruvligen försvårad.

Vi läsa i 2 Mos. 5: 6-14, att när Moses hos Faraos fordrade folkets lösgivande, då väcktes tyrannen till nytt raseri och bjöd nu sina »fogdar och tillsyningsmän» att ännu hårdare förtrycka folket, sägande: »I skolen icke vidare såsom förut giva folket halm till att göra tegel; låten dem själva gå och skaffa sig halm; men samma antal tegel, som de förut hava gjort, skolen I ändock ålägga dem» o. s. v. Nu blev träldomen allra förskräckligast; nu ropade och jämrade sig folket allra ömkligast och klagade på Moses, som hade uppretat konungen. Så aldeles misströstade de nu om sin befrielse från träldomen. Och just då var Herrens stund kommen.

Och huru skedde nu deras förlossning? Den skedde endast genom ett Guds allmaktsunder. En mörk, förskräcklig natt utförde Herren sin hämnd över sitt folks förtryckare, då han slog allt förstfött i Egypten — och nu var det påskalamets blod, som frälste de förtryckta från den rättfärdige hämnarens svärd. Herren hade givit följande förordning: »Jag skall på den natten gå fram genom Egyptens land och slå allt förstfött i Egyptens land, både människor och boskap, — — — och blodet skall vara ett tecken, eder till räddning, på de hus, i vilka I ären; ty när jag ser blodet, skall jag gå förbi eder, och ingen hemsökelse skall drabba eder med fördärv, när jag slår Egyptens land» (kap. 12: 13). Huru blodets påstrykning skulle ske, står i v. 22: »Tagen en knippa isop och doppen den i blodet och bestryken det övre dörrträdet och båda dörrposterna med blodet; och ingen av eder må gå ut genom sin husdörr intill morgonen.»

Och nu kom skräcknatten! Herren slog allt förstfött i hela Egypten, både ibland människor och boskap, »ifrån konungens förstfödde son, hans, som satt på tronen, ända till fångens förstfödde, hans, som satt i fångelset». Nu skedde med det förtryckta Israel vad Herren säger om allas vår förlossning i Jes. 63: »Ty en hämnings dag var i mitt hjärta, och mina förlossades år var kommet.» Faraos blev förskräckt och hela Israel förlossat.

Faraos ropade till Moses och Aron: »Stån upp och dragen ut från mitt folk, I själva och Israels barn; och gan åstad och hållen gudstjänst åt Herren, såsom I haven sagt. Tagen ock edra får och edra fäkreatur, såsom I haven begärt. Och egyptierna trängde på folket, för att med hast få dem ut ur landet; ty de tänkte: eljest dö vi allesammans» (v. 31-33).

Se nu här vilken härlig förlossning, vilken hastig och lycklig förändring! Samme tyrann, som nyss på intet villkor ville släppa Israel, nu driver han på med all makt, att de skola gå ut! Desamma, som nyss voro de mest förtryckta trälarna under »bördans ok och skuldrans gissel och plågårens stav», så att stenarna kunnat röras därvid, nu äro de fria, nu äro de herrar. Sådant hade Herrens hämningsdag gjort.

Här besannades visst vad 126:e psalmen säger om en annan Israels förlossning: »När Herren återupprättade Sion, då voro vi såsom drömmande; då fylldes vår mun med löje och vår tunga med jubel.» Nu fingo de alla gå ut, små och stora, unga och gamla, män och kvinnor, och för första gången i sitt liv känna sig fria. Huru skönt lär icke solen nu hava glänst mot deras av glädje tårfyllda ögon! Huru milt log nu icke all natur, berg, dalar och fält, mot »Herrens förlossade!» Abrahams, Isaks och Jakobs barn gingo nu åter till sina fäders land, en skara av sex hundra gånger tusende män, utom kvinnor och barn. Det var till minne av denna stora förlossning, som gamla testamentets påska firades.

Är icke här en vacker målning av den stora hela världens förlossning, som har skett i Kristus Jesus? Eller hava icke även vi en stor förlossning att fira? O, den nu framställda är blott en svag skuggbild till den stora förlossning, som skedde uti Kristi död. Låtom oss se! Hela världen har genom syndafallet kommit under djävulens våld; Guds avbild var förlorad, och därmed den fria viljan. Människan var en slav under avgrundens Faraos, regerad och driven efter hans vilja av de lustar och villfarelser, vilka voro de »fogdar och tillsyningsmän», han satte över oss. Under denna trældom suckade hela mänskligheten. Den kände likväl icke rätt sin nöd, förr än lagen kom och talade tydligare än samvetet om Guds fordringar.

Då först började samvetsnöden på jorden bliva rätt stor; varom Paulus säger: »Allt intill lagen var synd i världen; men synd tillräknas icke, där ingen lag är. Likväl härskade döden från Adam intill Moses även över dem, som icke hade syndat med någon överträdelse lik Adams» etc. (Rom. 5:13-14). Här var nu en nöd, ur vilken icke en enda själ kunde rädda sig. Av Guds heliga lag kunde icke en bokstav, icke heller en prick efterskänkas, och lagens oryggliga dom var, att »den, som syndade, skulle dö» — och »ingen rättfärdig fanns, icke en» (Rom. 3).

Här var en evig och allmän nöd; »här krälade tusen människoliv, som ingen nådesgryning sågo, missgärningsmän, som lågo dömda i band, i blod, i agg och kiv». Men nu förbarmade sig den store barmhärtige Guden! Han kunde icke lida, att hans avbild och barn, människan, skulle evinnerligen förtappas. Till ende Sonen sade han: Jag måste mig förbarma. Stig ner uti det syndaland Och lös de fångar arma, etc.

»Då tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna, född under lagen, på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen» — varom redan profetians Ande så fröjdefullt sjöng: »Inför ditt ansikte skola de glädjas, såsom man glädjer sig i andtiden etc., ty deras bördas ok och deras skuldras gissel och deras plågares stav skall du sönderbryta, likasom i Midians tid. Ty ett barn varder oss fött, en Son oss given» etc. (Jes. 9:4). Märk här, huru Herrens Ande blickar tillbaka på Israels trälomsnöd i Egypten, då han talar om »bördans ok, skuldrans gissel och plågarens stav». Och likväl talar han här om Kristi försoningsverk för hela världen.

På samma sätt i Jes. 63, där Herren visar sig för profeten uti en blodig dräkt, såsom en vintrampares från Bozra, och förklarar sig så: »En hämndens dag var i mitt hjärta, och mina förlossades år var kommet.» Och huru ljuder det i nya testamentet? I Ebr. 2:14 säger aposteln: »Då nu barnen hava samma kött och blod, blev ock han desslikes därav delaktig; på det att han genom döden skulle tillintetgöra den, som hade döden i sitt våld, det är djävulen, och på det att han skulle göra alla dem fria, som hela sitt liv igenom av fruktan för döden måste vara trälar.» I Gal. 3: 13 säger aposteln: »Kristus har friköpt oss från lagens förbannelse, då han vart en förbannelse för oss.» Och åter i Ef. 1: »Vi hava återlösningen genom hans blod, syndernas förlåtelse.»

Så har Herrens Ande uttryckligen nämnt den trældom och de plågare, från vilka Kristus förlossat oss. Han nämner synden, lagens förbannelse och djävulen. Äntligen talar ock Herren till den siste fienden, döden, och säger: »Ifrån avgrundens våld skall jag frälsa dem, ifrån döden skall jag förlossa dem. Var äro dina plågor, o död, var är din pest, o avgrund?» (Ords. 13:14). O, ett härligt, majestätiskt hot mot vår fiende! O, eviga, prisvärda kärlek! O, eviga, mäktiga tröst för våra arma syndarehjärtan! Här är nu vårt påskalamm, vår stora, eviga förlossning! All världens synd, alla människors ogudaktighet och syndatrældom, ifrån Adams intill den sista människans i världen, lades på Guds rena Lamm. Den odrägliga bördan tryckte honom så, att han svettades blod; och han kvider och beder, han suckar, såsom lammet på slaktbänken, men han går det trofast igenom.

All lagens förbannelse, alla dess hotelser och straff för synden samlas på honom, så att han ock vart en förbannelse för oss; men friköpte ock därmed oss ifrån lagens förbannelse, på det att vi skulle ärva välsignelsen. »Inför ditt ansikte skola de glädjas»; ty du »sönderbröt vår bördas ok, vår skuldras gissel och vår plågares stav.» Äntligen kom ock döden, som är syndens lön, och angrep och dödade det eviga livet, men blev så själv uppslukad i seger — och så vederlade han »honom, som hade döden i sitt våld, d. ä. djävulen, och gjorde oss fria, som hela vårt liv igenom av fruktan för döden måste vara trälar». Detta är nu vår påskafröjd, och detta är vår segersång: »Döden är uppslukad i seger; du död, var är din udd? Du dödsrike, var är din seger? Men dödens udd är synden; och syndens kraft är lagen. Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus.»

*Pris Jesus dig, att så din hand
Oss frälsat har ur syndens band!
Nu slutad är den trældom svår,
Nu är det rätta, fria är.*

*Nu äro alla Adams barn
Förlossade ur dödens garn.*

Ja, så är det; »nu är det rätta, fria år», »nu äro alla Adams barn förlossade ur dödens garn». Och likväl går hela världen kvar under syndens och djävulens regering! Och likväl gå många kvalda och ängsliga själar arbetande och betungade under sina synder och lagens trälomsok och vilja gärna varda försatta i Guds barns härliga frihet, men komma icke därtill! Vad är då felet, vad är orsaken? Vad är det, som ännu måste ske?

Detta är nu det andra, som uti Israels förlossning ifrån Egypten är oss föremålet. Det första var, att Herren med väldig hand slog sitt folks förtryckare och därmed vann för hela folket en härlig förlossning. Det andra var, att varje enskild, som ville undgå både träldomen och mordängeln, skulle hålla påska; dörrträden skulle bestrykas med lammets blod, och lammet ätas. Det är detta senare, som nu återstår. Vi äro friköpta allesammans i Kristi död. Alla människobarn, som äro på jorden — unga och gamla, höga och låga, små och stora, grövre och finare syndare — allesammans äro vi dyrt köpta, allas synder blevo på en dag borttagna, och Gud i Kristus emot alla nådig och försonad. Men likasom Israels barn gingo helt undergivet under sin trälom, så länge icke Moses talade till dem om utgåendet från trälomshusen, så går ock var och en i sin trältjänst under synden och djävulen helt undergiven och villig; vi äro födda under denna trälom och veta icke, vad frihet vill säga, och säga därför såsom judarna: »Vi hava aldrig varit någons trälar» (Joh. 8). Men när Moses börjar tala i vårt samvete: »Du är en träl; gör dig fri! Den som gör synden, är syndens träl; övergiv synden» o. s. v. — och vi nu begynna med allvar strida emot henne — då först börjar nöden; då först känna vi vår träloms makt och bitterhet; då kvida och klaga vi: »Jag kan icke rätt bättra mig; jag kan icke rätt ångra och hata synden; jag kan icke rätt vaka och bedja» o. s. v. Men det är icke härmed nog; även själva synden blir ännu värre.

Likasom Faraos grymhet och förtryck uppväcktes genom Mose fordringar, så blir ock nu genom lagens krav det onda i mig uppväckt till nytt raseri; såsom Paulus uttryckligen förklarar i Rom. 7: 7-14: »Jag hade icke vetat av begärelsen, om icke lagen hade sagt: Du skall icke begära. Men synden tog anledning och verkade genom budordet i mig all begärelse; ty utan lag är synden död. Och jag levde en gång utan lag; men när budordet kom, levde synden upp — på det att synden skulle bliva övermåttan syndig genom budordet.»

Nu är trälomsnöden rätt stor. Nu menar den arma själen sig vara helt förlorad. Här blir ofta nöden, såsom det tyckes, alldeles oändlig; det onda blir allt värre och motståndet allt svagare, under en ändlös kedja av strider och kval — just så, som när Israels barn skulle förlossas: dag på dag gick Moses upp till Faraos och fordrade folkets lösgivande, men för varje dag såg det allt mörkare ut, allt mer omöjligt! Så blir ock, ofta under flera år, den uppväckta själens nöd för varje dag svårare, träldomen allt hårdare, banden allt flera, hjärtats lustar allt vildare och mäktigare, utsikten till frihet allt mindre. Aposteln säger: »Och jag vart död!» O, vilken trälom! O, vilken jämmer och nöd!

Och huru länge skall nu denna ömkliga träldom fortfa? Hör, o själ! Så länge, till dess du upphör med ditt eget arbete, börjar hålla påska och bstryka ditt hjärtas dörrträd med påskalammets blod. O, att mången väckt och marterad själ ville märka detta! Här hjälper alls intet vad helst vi än företaga: trälen kan icke själv göra sig fri; här hjälper endast ett underverk av den Allsmäktige.

Här hjälper intet, huru helst du vill vaka, strida, ångra, bedja; här hjälper intet, huru helst du sliter på bojorna och vill göra dig fri; huru helst du träter med dina lustar och vill göra motstånd; de fogdarna äro alltför mäktiga! Du är bunden, du är icke fri, du är »såld under synden»; du måste giva dig, du måste upphöra med de fåfänga försöken att själv frigöra dig; du måste giva dig till att fira sabbat, bliva stilla och hålla påska — det allena hjälper!

Men du säger: »Det är icke min mening att själv göra mig fri från det onda; jag ropar ju till Herren om hjälp.» Svar: Sannerligen! Vad det skulle behagat naturen att på den vägen komma fram, nämligen att först få kraft till det ondas avläggande och sedan emottaga nåd! Men skulle Gud på det sättet hjälpa dig, då finge icke Lammets blod äran! Du skall lära, att det icke går den vägen. Gud vill göra dig till en kristen, icke till en självhelig farisé, som en gång kunde »tacka Gud», att han fått kraft att vara bättre än andra. Nej, du skall bliva en rätt israelit, en Israel, som i brottaridet med den okände mannen under natten fått en sliten höftsena och aldrig mer kan gå rak, utan linkar litet (1 Mos. 32).

Du skall lära något grundligare, vad det är att allena genom Lammets blod vara frälst — att såsom helt förtappad, såsom träl under synden, vara frälst endast av Guds mäktiga arm. Därför går det icke så till, att du skall av Gud få kraft att först slita banden, innan du emottager den stora nåden; utan du måste först lära, vad det är att »bstryka dörrträden med Lammets blod»; du skall stanna, vila, hålla påska — då först blir där en förlossning av!

Det finnes ingen djupare, outplånligare smitta av det adamitiska fördärvet i vår natur, än denna oändliga självförgudning, detta högmod att vilja själv något vara och varda, själv vara stark och helig, själv frälsa sig. Därför måste Gud däremot använda de allra hårdaste medel.

Det gruvligaste av allt, som trycker ett människohjärta på denna jord, är denna syndens och djävulens övermakt, då själen måste klaga: »Jag är alldeles såld till att göra det, som är ont; jag är alldeles bunden i syndens och djävulens våld» — och likväl — märk — likväl icke kan upphöra att strida och hoppas på sin egen strid! Det förra, att hon måste känna sig helt »såld under synden», det är det hårda medel, som Gud måste använda emot den djupa självhelighetsinbillningen; men att hon icke upphör med sin inbillning och fåfänga strid, det är hennes egen otro och hjärtas hårdhet. Här är den trånga port, där mången själ förgås. Därför skola vi ännu utförligare tala därom.

Du har firat Kristi passionstid, du har hört, läst och sjungit om hans lidande, hans död och uppståndelse till vår förlossning: men, då du själv känner dig fången i synden, och du därmed *borde* vara fri, avkasta de nesliga bojorna och tjäna Herren; då du icke blott icke förmår detta, utan tvärt om blir ännu värre, då ser du på hela Kristi förtjänst och på påskafröjden, såsom på ett för dig tillslutet paradiset, varav endast de trogna, värdiga kristna skola njuta, men icke du, som är en syndens träl. Vad är här felet? — Intet annat, än att du ligger helt försänkt i självrättfärdighetens villfarelse. Du tror icke, att du är en så helt förtappad träl, som måste av idel nåd upptagas och frälsas, sådan du är, innan du ännu förmått det allra minsta, utan du menar, att du måste först övervinna och avlägsna ditt onda, innan du skall få del av hela Kristi förtjänst.

Du tror således icke, att du är alldeles vanmäktig och såld under synden. —»Visst tror jag det!» säger du. Nej, du tror det icke! Trodde du det, så skulle din nöd genast förvandlas i fröjd och lovsägelse. »Vad? 'Fröjd och lovsägelse', då man bleve övertygad om en fångenskap under djävulen, därur man icke kan frigöra sig?!» — Ja, just så! Hör då och lär en gång hemligheten av ditt kval!

Det är just den falska tanken, att det är *du*, som skall frigöra dig, att du innehar någon sådan förmåga, men blott icke ännu rätt använt den — det är denna falska tanke, som så beständigt kvarhåller dig under träldom och kval! Ju förr du kunde på fullt allvar tro, att du alls ingenting förmår mer än synda, desto förr skulle du få tröst, frid, fröjd och kraft av evangelium. Du läser, hör och tror, att Kristus är kommen att frälsa syndare; men i tysthet gömmer sig i hjärtat en skalk, som säger: »Kristus frälsar

syndare; men när de frigjort sig från synden, när de icke mer hava någon kärlek till synden — således icke mer känna syndiga begärelser, mycket mindre falla för dem.» Du vänder då all din uppmärksamhet på dig själv och din förbättring; men denna inträffar aldrig; synden är dig i allt övermäktig. Moses gör ideliga påståenden om träldomens brytande; men trälen förblir träl, och träldomen blir allt svårare. Moses säger: »Du skall inga andra gudar hava; du skall älska Herren din Gud av *allt* ditt hjärta, av all din själ» o. s. v., men det sker icke, du har andra gudar, personer eller ting, som äro dig kärare, och du är helt kallsinnig emot Gud. Moses säger: Du skall *frukta* Herren din Gud och räddas för synden mer än för döden; men du gör det icke, du är säker, hård och lättsinnig och ger dig lätt och hastigt att tjäna synden.

Du borde åtminstone *ångra* synden; men nej, du är hård, kall och lättsinnig. Du borde flitigt och kraftigt *bedja*; nej, du är förströdd, trög, bönen kall, kort och avbruten. Du borde vara mild, kärleksfull och saktmodig; nej, du är otålig och vresig. Du borde vara ren i hjärta och tankar; nej, du känner orena lustar och begärelser. Du borde vara stark och stå det onda emot; nej, du är svag och vanmäktig, synden är herre över dig. Se, sådant heter träldom under Faraos och hans fogdar.

Och sådant erfar du, och likväl kan du icke tro, att du är oförmögen att frigöra dig ifrån synden; du menar ändå, att du är fri, att du har någon förmåga; och därför fortfar du ännu att strida och hoppas att genom den striden komma till seger och då — då få börja tro den stora nåden. Du vill således genom lagen varda levande och få makt över din synd. Och likväl har du läst, »att genom budordet lever synden upp, griper dig fången och blir övermåttan syndig genom budordet» (Rom. 7). Men den gåtan har du aldrig förstått, de orden har du aldrig vågat tro, fastän du själv så bittert erfarit sanningen av deras innehåll.

Men se nu, vilket stort, högt berg, vilket mäktigt hinder denna villfarelse lägger i vägen för all sann tro och frid och förlösning! Om du kunde rätt tro och besinna, att du alls intet förmår, så skulle du genast giva dig och blott se upp till Herren; du skulle upphöra med din fåfänga strid och genast, sådan du är, söka nåd som idel nåd. Det, som så evärdeligen och beständigt kvarhåller dig under träldom och suckan, är den tanken: »Jag gör ännu icke vad jag bör! Det är ännu något, som jag icke iakttagit» o. s. v. Och därmed vill du säga så mycket som: »Nog har jag kraft, nog är jag fri, icke är jag bunden, icke är jag såld under synden.» Men hör! Varför gör du då ännu det onda? — »Jo, jag är icke riktigt allvarlig, icke riktigt rädd för synden, icke rätt uppriktig och allvarlig i vaksamhet, bön och strid emot henne.»

Men käre! Varför skall du vara sådan? Varför icke vara rätt allvarlig m. m.? Ja, där står du och förstår icke, att det är just däri vår vanmakt och träldom består, att vi icke hava makt över våra tankar, mycket mindre över hjärta och tro. Och när tankarna fara bort, vart de vilja, hur går det då med vaksamhet, bön och strid? Vi hava icke allvaret i vår makt. »Vi äro icke ens skickliga att något tänka», säger aposteln. »Mig förutan kunnen I intet», säger Kristus. »Vad jag vill, det gör jag icke, utan vad jag hatar, det gör jag», säger Paulus.

Detta heter vara »såld under synden», vara i träldom, där du nödgas göra vad din herre vill, och icke får göra vad du själv vill. Så var det med Israels barn under Faraos lekamligen, så är det med alla Adams barn andligen. Då Israels barn ville göra sig fria, då blev träldomen ännu svårare. Så förmådde Faraos fogdar att tvinga dem. Då vi vilja göra oss fria ifrån synden, då blir dess makt ännu svårare, då »lever synden upp genom budordet».

Huru länge skall nu denna ömkliga träldom fortvara? Hör och minns! Så länge, till dess du övergiver ditt arbete, blir stilla, gör sabbat, håller påska och endast bestänker ditt hjärtas dörträd med påskalammets blod. — »Om Sonen gör eder fria, då ären I verkligen fria.» »Fröjd i Herren är eder starkhet.» »Segern, som övervinner världen, är vår tro.» Så vittnar skriften.

Det var genom ett allmaktsunder, som Herren förlösade sitt fångna folk. Hör och minns! Det är genom ett allmaktsunder, Herren ännu förlösar oss, då vi blivit stilla och börjat söka vår frälsning endast i Lammets blod.

Men vad vill nu det säga att »bestänka hjärtat med Lammets blod?» Huru sker det? Uti förebilden skedde det så, att en knippa isop doppades i blodet och därmed beströkos dörträden, både det övre och de båda sidoträden. Den isopsknippa, varmed våra hjärtan skola bestrykas, är evangelium, vilket sannerligen är doppat i Guds Lamms blod och under dess förkunnande stänker heliga droppar åt alla håll. Evangelium talar ju först och sist om en frälsning genom Kristi blod.

Evangelium säger: »Lammet, som är slaktat och har igenlöst oss åt Gud med sitt blod, det är värdigt att hava ära och lov» etc. Evangelium säger: »Vi hava återlösningen genom hans blod, syndernas förlåtelse.» Evangelium säger: »Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från all synd.» Evangelium säger: »Om edra synder än vore blodröda, skola de dock varda vita såsom snö» o. s. v. Genom sådana vittnesbörd varda vi med Kristi blod, såsom aposteln säger, »bestänkta till våra hjärtan från ett ont samvete» (Ebr. 10: 22). Märk: »från ett ont samvete!»

Vi måste så bestännas med Kristi blod, att vi få rent av ett »gott samvete», få alla våra synder helt borttagna från samvetet, genom en viss tillförsikt och hjärtlig förtröstan om deras förlåtelse, så att vi, helt renade och med Gud försonade, kunna åter tala med honom såsom med en huld och kärleksrik Fader. Detta är »Guds barns härliga frihet», att ingen synd tillräknas dem, lagen icke dömer över dem, de »äro icke under lagen, utan under nåden» (Rom. 6) och hava därför frid med Gud, liksom de aldrig haft någon synd, utan vore helt rättfärdiga och heliga. Men det är ock denna tro allena, som förlösar från syndens herravälde.

O, när jag såsom en arm syndare får den stora, vissa trösten, att Gud icke mer tillräknar mig missgärning, utan tillsagt mig: »Var vid gott mod, min son, dina synder äro dig förlåtna!» att Gud nu är nöjd med mig i Kristus, hans »älskade» — o, huru jag då springer lös ur trældomsbanden, triumferar, jubilerar, prisar Guds nåd, förbannar min synd och vill nu icke i hela världen önska mig någonting högre, än att blott kunna i alla mina livsdagar tjäna Herren! Så säger David: »Jag vill löpa dina buds väg, ty du tröstar mitt hjärta.» Så profeten: »Fröjd i Herren är eder starkhet.»

Men härtill fordras en sådan bestänkning, en sådan tro, att du i samvetet får frid för dina synder. Den som vet, hör, sjunger om den stora återlösningen i Kristus, men dock alltid bär sina synder på samvetet och ängsligt tänker på utväg att försona dem, den försmädar därmed Kristi blod, såsom om det icke varit mäktigt att borttaga synder.

Aposteln säger i Ebr. 10: 1-2, att när man vid de levitiska offren alltid hade kvar ett ont samvete och därför alltid ånyo offrade, bevisade detta, att »oxars blod och bockars blod icke kan borttaga synder; ty eljest skulle man hava upphört att offra, då de offrande, en gång gjorda rena, icke mer hade några synder på sitt samvete». Giv akt på de orden! Nu gå vi och giva samma vittnesbörd om Kristi dyra blod, då också vi gå med ett ont samvete. Då säga ock vi därmed, att Kristi blod icke kunde borttaga synder; ty annars skulle vi ju hava frid med Gud, hava våra synder borttagna, efter vi äro en gång gjorda rena.

Stanna här ett ögonblick. Vad tror du? Har Kristi blod verkligen borttagit, försonat, avplanat alla dina synder? Har Kristi blod utträttat något mer, än oxars och bockars blod? Eller vill du ock om Kristi blod säga, att det icke kunde borttaga synder? Paulus gör den åtskillnad mellan de levitiska offrens blod och Kristi blod, att då han sagt, huru de förra icke kunde borttaga synder, tillägger han om Kristus: »Men denne, efter att hava framburit ett enda offer för synder — betygar han: Och deras synder och deras överträdelser skall jag icke mer komma ihåg.

Men där förlåtelse för dessa är, där är icke mer offer för synd.» Och då följer: »Då vi således, mina bröder, hava frimodighet i fråga om ingången i helgedomen genom Jesu blod etc. — — så låtom oss framgå med ett uppriktigt hjärta, i trons fullvisshet, bestänkta till våra hjärtan från ett ont samvete» e.t.c. (v. 12-22). Aposteln vill, att det en gång bör få vara avgjort, att Kristi blod verkligen har borttagit synderna och vi äro nu fria.

Vakna då, kära själ, och besinna vad du gör, när du ideligen ser på dig själv och aktar Kristi blod för ett intet, liksom det icke kunnat borttaga synder! Visst kunna dina synder vara gruvliga, stora och

många; men så stora och många kunna de dock aldrig vara, att icke Guds Sons blod gäller tusende gånger mer. Så gruvligen kan du dock aldrig hava fallit, att icke Guds Sons blod rikligen försonat det.

Bed Gud om tron och låt så länge genom evangelium bestänka ditt hjärta med Kristi blod, att du blir helt fri ifrån ett ont samvete, att du helt förlorar dig i Kristi blods värde och gladeligen kan därmed trotsa alla dina synder samt död, djävul och helvete och intet mer vet, än Kristus, Kristus, död och uppstånden *för oss, för oss!* Det säger något mer än *allt* annat, som kan tänkas eller nämnas. Detta heter att *hålla påska*, och detta allena medför förlossning.

En kristens hela liv måste intet annat vara än *ett beständigt påskfirande*, ett *oavlåligt bestänkande med Kristi blod*. Det finnes intet annat råd mot alla avgrundens härar. Därför: *Låtom oss hålla påska*.

- C-O Rosenius (1852)

© Pietisten

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com